

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

E zi de învățătură sfântă pentru mântuirea omului, iar Eu, Domnul Iisus Hristos, grăiesc din văzduhul grădiniței cuvântului Meu cea din mijlocul poporului român și dau să-l povățuiesc pe om cu povață sfântă și să-l îmbiu spre mântuirea lui, să-l trezesc cumva, să-l fac să cadă pe gânduri și să-și vină în firea cea bună, că are omul nevoie de iertarea păcatelor, fără de care nu este vindecare pentru om. Nu este altă doctorie pentru vindecare decât iertarea păcatelor pentru om, iar această vindecare se face prin duhul pocăinței. Omul însă e tare greoi, e tare adormit față de această lucrare, e tare slab cu temerea de Dumnezeu și are nevoie de deșteptare, bietul de el.

Cobor în mijlocul tău cu povață de mântuirea omului, o, popor al cuvântului Meu. Te-am strâns lângă izvorul Meu de cuvânt ca să am cu cine să grăiesc, tată. Ți-am dat darul cel sfânt al credinței ca să Mă poți primi când grăiesc cu tine. Stau în văzduh pe car de heruvimi și-Mi slobozesc glasul ca să fiu așezat în carte și să Mă împart apoi celor credincioși, care Mă caută pentru izvorul Meu de cuvânt. Puțin de tot Mă caută omul, căci ca să Mă caute cu adevărat ar fi să împlinescă el cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi și să se sfințească pentru Mine omul.

Este înconjurat de ispите omul, căci pe pământ este potrivnicul Meu, diavolul, care-l îndeamnă la păcat pe om. Cine l-a adus pe diavol pe pământ? Neascultarea omului a făcut aceasta și nu-și dă seama omul cât de rău îi face și cea mai mică neascultare, de la care omul se învață apoi cu negrija de suflet și de Dumnezeu și stă omul fără acest veșmânt, fără pază împotriva vrăjmașului sufletului său. E vreme de post și de rugăciune. E carte lăsată pe pământ pentru ca să învețe omul din ea cum să trăiască el înaintea lui Dumnezeu și calcă omul peste carte, calcă peste legea cerului și se mândrește împotriva ei cu legea lui cea fără Dumnezeu, iar Eu, Domnul, vin cu sfinții, vin să-l trezesc pe om spre glas ceresc, vin să-l vestesc că nu veghează împotriva dușmanului lui.

O, popor al neamului român, tu ești țară creștin-ortodoxă, tată, și s-ar cădea ca mai-marii de peste tine să te povățuiască să nu mănânci bucate oprite pentru zile de post, tată. Peștele se strică de la cap și tot așa se strică de peste om rânduiala cea dumnezeiască, cu care Eu, Domnul, din milă pentru om am așezat-o pe pământ prin cei sfinți. Eu, Domnul Iisus Hristos, am venit de la Tatăl pe pământ și am luat trup de om, născut din trup fecioresc, și am postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, iar diavolul a venit cu ispită spre Mine în tot acest timp, că nu-i convenea lui legea cea sfântă lăsată de Dumnezeu pentru om ca armă împotriva vrăjmașului omului, diavolul.

Nu-l poate omul birui pe satana decât cu post și cu rugăciune, cu pocăință pentru păcate și cu răbdare pentru pocăință. O, nu poate omul să biruiască ispita, iar ea îl biruiește mereu pe om. Își hrănește omul cu păcat viața și nu se sfiește de Dumnezeu și de îngerii lui Dumnezeu și de tot cerul de sfinți, care sunt în toată vremea ochi și urechi față în față cu cei de pe pământ. O, cum să fac să-l ajut, cumva, pe om? Nici cei ce s-au învățat cu mersul la biserică, o, nici aceia n-au dat să se deprindă cu cele de la Dumnezeu lăsate și să le împlinescă omul. O, cum să fac să-l pot ajuta pe om spre ridicarea din păcat, spre pocăință și spre vindecare să-l îmbiu apoi? O, cum să fac să Mă audă omul și să Mă creadă ceea ce Eu grăiesc peste el?

— *O, ai pe sfinții Tăi, Doamne, lucrători de lângă Tine. Se fac sfinții Tăi cuvânt odată cu Tine, căci Tu cu ei vii și așa Îți împlinești venirea, precum scrie în Scripturi ca să vii cu sfinții întru venirea Ta. Strigăm și noi la oameni și îi învățăm și noi, căci am gustat pe pământ din rodul morții, iar Tu ai lucrat cu milă și ne-ai scos din noroiul păcatelor pe noi, cei ce ne-am întors la Tine din păcat ca să ne dai apoi doctoria vindecării, iertarea păcatelor, Doamne. Nimic nu-l poate vindeca pe om decât iertarea păcatelor lui, și numai Tu ai putere să ierți*

păcatele omului dacă el caută sau dacă Tu îl trezești ca să Te caute și să bată să-i deschizi și să ia de la Tine viață cu sfințenie în ea, căci Tu ai spus: «Fiți sfinți, că Eu sunt sfânt!».

Îi aduc omului aminte de viața mea cea zbuciumată de păcat pe pământ. M-au așezat sfinții de pomenire în vremea timpului de post și de rugăciune în întâmpinarea praznicului învierii Tale dintre morți, o, Doamne, iar eu dau în ziua aceasta să le spun oamenilor povață de pocăință. Am fost femeie ușuratică și am zdrobit suflete multe prin pofta trupului și a sufletului meu, dar Tu ai făcut, cumva, prilej pentru pocăința mea, iar eu am învățat atunci că trebuie să mă curăț cu totul de păcat și să-i scap așa pe mulți de păcatul din mine, pe toți cei pe care eu îi îngropam în păcatul pe care-l țineam viu în trupul meu. O, Ți-am mulțumit apoi pentru mine tot restul vieții mele cea plină de lacrimi și de suspin durut, plină de rugăciune și de post, plină de umilință și de adâncă pocăință după ce Tu mi-ai dat vindecarea, iertarea păcatelor mele, Doamne.

E zi de învățătură mare ziua mea de pomenire bisericască în vreme de post și de rugăciune peste neamul creștinesc de pe pământ. Dau să povățuiesc pe tot omul să se curețe de păcat, căci iubirea de păcat aduce suferință multă dacă omul nu primește de la Tine iertarea păcatelor lui, vindecarea de păcat, Doamne. Toată partea femeiască a neamului creștinesc de pe pământ să ia aminte bine și să învețe din pilda vieții mele. Eu am plecat din lume ca să nu mai smintesc oameni și să nu mă mai smintesc față în față cu oamenii, și m-a condus mila Domnului spre paza cea împotriva păcatului ca să nu mă mai pierd spre păcat și să nu se mai piardă prin mine mulți între cei slabi, că e slab de tot omul, și gustul păcatului îi orbește omului sufletul. Grăiesc cu Tine, Doamne, și grăiesc cu omul păcătos. E greu păcatul peste om și nu se poate omul ridica de jos cu greutatea în spate dacă nu vine Mântuitorul său să-l ridice și să-i ia sarcina de pe el. Păcatul poftei trupului e păcat urât de tot și e bolnav tot omul de acest păcat și trebuie lacrimi și veghe mare împotriva acestui diavol din om. Îi place omului să fie iubit de alt om și e mare primejdie acest simțământ, acest păcat al iubirii de sine, păcatul mândriei din om. Se crede meritos omul și se crede de preț când alt om slăbește spre el, iar aceasta este lucrarea păcatului, prin care chiar și sfinți au căzut în vremea luptei lor pe pământ și s-au făcut apoi aceștia pildă de învățătură peste creștini, învățătură de veghe peste cei cărora li se pare că stau bine pe picioare. Pofta trupului este diavol neastâmpărat în om. Pofta ochilor hrănește în om pofta trupului și e mereu în primejdie spre păcat omul. Să ceară omul de la Dumnezeu ajutor pentru duhul pocăinței și să nu stea nepăsător! Eu mi-am luat chezașă pe Maica Domnului și i-am cerut mereu apoi să-mi îndrume pașii și am ascultat-o așa cum m-a povățuit ea și am ieșit din lume și m-am așezat la adăpost de duhul lumii și am fost umbrită de Duhul Sfânt apoi, Care m-a învățat din Dumnezeu, și m-a făcut Domnul cer al Său și mi-a dat să știu cuvântul Său și tainele Lui, căci îngerii mi-au grăit mereu toată taina lui Dumnezeu și m-am hrănit cu cuvântul lui Dumnezeu prin îngeri, de se mira preotul pe care mi l-a trimis Domnul spre sfârșitul vieții mele pământești, se mira el de unde știu eu pe Domnul și atâtea cuvinte sfinte, pe care nu le-am avut de pe pământ luate. Am făcut semnul crucii Domnului peste râul Iordan și am trecut pe deasupra râul spre preotul lui Dumnezeu ca să înțeleagă el prin aceasta iertarea păcatelor mele, pe care eu aveam să i le spun lui apoi, căci am fost hrănită cu cuvântul lui Dumnezeu în locuința mea, care mi-a fost pustia după ce am părăsit lumea și poftetele ei, și am fost îmbrăcată în haină de Duh Sfânt, căci n-am avut altfel de acoperământ în vremea mea cea din pustie.

Îndemn spre pocăință pe creștini, pe cei ce știu că este Dumnezeu și că a murit Domnul pentru păcatele omului și pentru vindecarea și iertarea de păcat pentru om. O, Doamne, Tu ai învățat pe fiii poporului Tău să nu moară unul prin altul, ci să învieze unii de la alții. O, ce mare învățătură, Doamne, ce mare! Îi învăț și eu cu multă, multă sficiune, cu multă iubire, cu multă milă, și să ia de la ei apoi neamul creștinesc de pe pământ cuvântul învățaturii cerești.

O, să aveți grijă de purtarea cea sfântă, cea îngerească între voi, fii și fiice ale alegerii Domnului! Nu căutați cu privirea unul la fața altuia, căci iubirea de sine dă să-i facă omului slăbire lui și altora din jurul lui spre el. Fiți cu mare veghe pentru lucrare sfântă unii de la alții,

și nu căutați cu privirea unii spre alții decât în chip sfios și trebuincios pentru lucrarea cea bună în Domnul. E primejdioasă uitătura omului spre om. Fiți cu priviri sfioase și pline de veghe! Priviți la Domnul în cer, iar pe pământ stați cu privirea în pământ, că altfel se nasc slăbiciuni și vine păcatul părerii de sine, prin care omului îi vine să creadă că merită iubire, dar iubirea omenească aduce durere mare, aduce rușine. Este scris în prooroci despre ispita de la umblarea cea neastâmpărată a femeii, umblarea țațoșă, privirea galeșă, pașii alintați, toate născute din păcatul mândriei de sine. Fiți cu mare cuviință înăuntrul vostru și în afara voastră ca să vegheați pentru sfințenia voastră și a celor din jurul vostru, căci Domnul stă cuvânt în mijlocul poporului sfințit, cules de El din neamul român, și are Domnul învățătură sfântă mereu pentru poporul de peste tot, pentru tot creștinul care vine să ia de la izvor cuvântul lui Dumnezeu.

Se căsătorește omul, dar el își iubește femeia numai pentru păcat și o înșeală cu alte femei și înainte de căsătorie și tot timpul după aceea. O, la fel face și femeia și e numai păcat de desfrânare pe pământ. Ferice celor ce se păzesc pe ei înșiși și unii pe alții în numele Domnului de acest păcat! E mare lucrare să facă omul în numele Domnului binele său și nu altfel, că mulți fac din fire cele bune, dar nu au preț ca atunci când omul face în Domnul binele tot.

O, Doamne, să ia de la izvorul Tău de cuvânt tot creștinul care se hrănește de aici și să se înțeleptească spre sfințenie cei ce iau, și toți cei ce se vor naște din acest cuvânt ca să fie și ei mântuiți de păcat și pecetluiți cu pecetea venirii Tale de azi cuvânt pe pământ!

O, Doamne, am povățuit cu milă pe cei ce au auzit azi glasul meu de lângă Tine glăsuț. Am fost culmea păcatului pe pământ, dar după ce Tu m-ai scos din lume ca să mă cureți de păcat am plâns cu Tine tot timpul și mi-am curățit viața prin multe lacrimi, și am locuit cu îngerii în pustie, și apoi am lăsat scrisă viața mea cea cu diavolul pe pământ și apoi viața mea cea cu Tine și cu îngerii Tăi departe de lume, până ce Tu m-ai luat și m-ai așezat în cerul sfinților Tăi. Pildă de pocăință m-ai așezat pe pământ apoi și pildă de știință din cer, spre pocăința celor ce învață carte multă despre Tine și învață și pe alții când ei nu împlinesc voia Ta după ce o cunosc pe ea, căci cartea îl îngâmă pe om și îl orbește de tot, dar pocăința îl învață pe om știința cea de sus, lepădarea de sine și sfințenia de-a pururi, și aceasta este cartea pe care trebuie s-o învețe omul pe pământ de la Dumnezeu și nu de la om așa cum obișnuiește omul să învețe pe pământ.

Aduc Ție, Doamne, plecăciune mare în ziua mea de pomenire între sfinți în vreme de post și de rugăciune peste biserica Ta și aduc rugă fierbinte înaintea Ta: scapă-i pe oameni de păcatul desfrânării așa cum m-ai scăpat pe mine și vindecă-i pe ei apoi prin iertarea păcatelor, o, Doamne. Amin.

— O, fii ai lui Dumnezeu plăcuți Lui, și voi, fii ai oamenilor plăcuți lumii, dragostea Mea și mila Mea nu le pot spune decât păcătoșii iertați, care au fost apoi atinși de darul Duhului Sfânt prin iertarea păcatelor lor. E vreme de post și de rugăciune pentru întâmpinarea praznicului învierii Mele între cei morți și n-are cine să-i oprească pe creștini de la mâncarea cea multă și gustoasă și să-i îndemne spre veghe pentru mântuirea sufletului lor și pentru biruința asupra diavolului cel din ei și cel din afara lor.

O, neam român, ar fi să te oprească mai-marii de peste tine de la toate poftele tale de mâncăruri și să te îndemne la post și la rugăciune, tată. Ar fi să dea ei de veste legea aceasta și s-o tot întărească peste tine mai-marii tăi, ca să se cheme că te iubesc și că îngrijesc de tine aceștia. Iată, tată, vin Eu, Domnul, vin cuvânt peste tine, vin și te așez la veghe pentru viața ta cu Dumnezeu, pentru iubirea ta cea fără de păcat, pentru sfințenia ta înaintea Mea, pentru purtarea ta cea plină de veghe pentru cei din cer și pentru cei din jurul tău.

O, popor al cuvântului Meu în mijlocul neamului român, fă-ți viața, tată, cât mai sfântă, ca să vadă și ca să creadă neamul român că Eu, Domnul, am în mijlocul lui pildă de viață, iubire de Dumnezeu în mijlocul tău, tată. Te-am învățat în ziua aceasta și ți-am întărit veghea, Eu și fiica cea sfântă, Maria Egipteanca din ceata cuvioșilor din cer. Ia, tată, și pune peste tine podoabă de sfințenie! Ia, poporul Meu, ia mereu, ia ca să ai și ca să dai! Ia și te crește frate pe frate cu cele ce

sunt ale sfințeniei, iar cele ce dau să te strice spre păcat să le cunoști și să le tai din rădăcină mereu, căci tu ești învățat de Dumnezeu și de veghetorii Mei de peste tine și te privește Domnul mereu, și te privesc sfinții și îngerii, tată.

O, pace ție și sfințenie multă să am Eu, Domnul, în mijlocul tău, poporul Meu! Lasă-te învățat, lasă-te povățuit la orice pas, lasă-te ținut de mână cu orice pas, căci Eu te-am ales ca să te învăț mereu, mereu, tată, și te-am ales să am în mijlocul tău duhul învățăturii, pe Domnul Învățătorul, Domnul Iisus Hristos Mântuitorul în mijlocul tău, poporul Meu, popor născut din cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

28 martie/10 aprilie 2011